

הקערה שחפתה לחברים

בערב מיחד, ערב חג הפסח, השלחן כבר היה ערוך ויפה.
מפה לבנה, נרות דולקים, כריות, שלוש מצות, יין וכוסות.
ובמרכז – קערה אחת, ריקה ושקטה.

הקערה הסתכלה סביב ולחשה:
"אני מוכנה... אבל... איפה כלם?"
הרוח הקטנה מהחלון לחשה:
"אל תדאגי... הם בדרך אליך..."

והנה - טוק טוק טוק!
"מי שם?" שאלה הקערה בקול עדין.
"אני הביצה! עגלה, חלקה ובהירה."
"עברתי דרך ארכה... ואני זכר לקרבן חגיגה. אפשר להצטרף אליך?"
הקערה חיכה: "ברוכה הבאה! בדייק חפיתי לך!"
הביצה התגלגלה לאט... הופ! פנימה!
והקערה כבר הרגישה קצת פחות לבד.

עבר רגע... ושוב - טוק טוק טוק!
"מי שם?"
"אני הזרוע! אני מזכירה לכלם את הספור הגדול של העם שלנו... את קרבן הפסח שהקריבו
בבית המקדש. אפשר להכנס?"
"בודאי," אמרה הקערה בכבוד, "יש לך מקום חשוב מאוד."
והזרוע נכנסה והתישבה בשמחה בקערה.

פתאום נשמעה דפיקה קצת אחרת - טוק... טוק... טוק...
"מי שם?" שאלה הקערה.
"אני המרור..." קולו היה קצת עצוב. "קצת מר לי... אבל אני בא להזכיר שלא תמיד היה קל...
לבני ישראל היה מררר בארץ מצרים. אפשר גם אני?"

הקערה עצה לרגע... ואז אמרה ברוך: "גם דברים קשים הם חלק מהספור שלנו.
תכנס... אנחנו צריכים אותך."
והמרוך נכנס לאט והתישב.

ופתאום - טוק טוק טוק! טוק טוק!
"מי שם?" שאלה הקערה בסקרנות.
"אני החרסת!!!" קול שמח ומתוק. "אני מזכירה את הטיט... אבל אני מתוקה! אני אוהבת
לשמח! אפשר להצטרף?"
הקערה צחקה:
"איזה מזל שהגעת! בטח!"
והחרסת הפצה פנימה בשמחה גדולה.

עוד רגע עבר... ושוב - טוק טוק טוק!
"מי שם?"
"אני הכרפס! אותי טובלים במים מלוחים... זה קצת מצחיק, לא? אפשר להצטרף גם?"
"ברור!" אמרה הקערה.
והכרפס נכנס בקפיצה קטנה.

ואז - טוק טוק טוק!
"מי שם?" שאלה הקערה בשקט.
קול קטן ענה:
"זה אני לאמפי. אני... לא בתוך הקערה... אבל אני שואל שאלות, מקשיב לספור... ושר עם
כלם... אפשר להצטרף?"
הקערה התרגשה מאוד:
"אתם הכי חשובים!
בלעדיכם - אין ספור!"

ואז כל הקערה
הביצה, הזרוע, המרוך, החרסת, הכרפס
וכמובן... הילדים!
יחד הם שרו בשמחה:
"עבדים היינו... ועכשו אנחנו בני חורין!"